Od vítězky literární soutěže Hvězda inkoustu

Lucie Ortega

Šerosvit v duši

MYSTERY PRESS

Šerosvit v duši

Šerosvit v duši

Lucie Ortega

Ilustroval Filip Štorch

MYSTERY PRESS

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Lucie Ortega, 2026
Illustration © Filip Štorch, 2026
Book Design © Lukáš Tuma, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-344-8 (pdf)

VŠEM,
kteří kdy sváděli boj s Temnotou.

Prolog

Že na mě zničehonic vypadla fotografie, zatímco jsem ze starého prádelníku dolovala čisté povlečení s podzimním vzorem, to mě ani v nejmenším nepřekvapilo. Zapomenuté předměty patřící Valentům, rodině, jejíž součástí jsme se za tak podivných okolností stali, na nás ostatně vyskakovaly z nejrůznějších míst našeho nynějšího domova stejně často jako pavouci z tmavých koutů půdy.

Smotala jsem si povlečení pod paží, zvedla fotografii z tmavomodrého koberce a překvapeně se zamračila.

Byla na ní žena s malým chlapcem sedící v trávě na okraji močálu. Celá scéna měla okrový nádech teplého, letního podvečera a vše působilo velmi pokojně, téměř pohádkově. Kontrast s realitou dnešního dne mi na okamžik vyrazil dech.

Ta žena tehdy nemohla tušit, že se její syn zanedlouho v močálu utopí a ona obětuje vlastní život, aby ho zachránila. Nejspíš v té době znala staré legendy o vládci blat, který chodí za hluboké noci po okolí s lucernou, aby přilákal pocestné do náruče smrti, ale určitě si nedovedla vůbec představit, že ona sama se jednoho dne stane bludičkou, a ještě později Paní močálu.

A ten chlapec…

Nemohl vědět, že dvakrát zemře – jednou v dětství kvůli vlastní neuváženosti, podruhé v dospělosti kvůli sporu Pána močálu

s mocnou strigou – a dvakrát se ze smrti vrátí. Ani že tyhle návraty způsobí na jeho duši nevratné změny a on se nakonec rozhodne, že mezi lidmi už nemá co dělat, a pošle místo sebe do života někoho, kdo o to nestál, ale neměl na výběr. Někoho, pro nějž se život měl stát cestou ke splácení dluhů minulosti.

A uprostřed toho všeho jsem byla já. Já, pro kterou se ta žena na fotografii stala sestrou a mentorkou, ten chlapec nejlepším přítelem a Pán močálu… no, asi nebudu přehánět, když řeknu osudovou láskou. Už z toho je jasné, že nebudu úplně normální.

Přejela jsem po fotografii palcem a povzdechla si.

Jak nevinně to všechno začalo.

A pak do našich životů přišla Temnota a potřísnila nám ruce krví.

Zastrčila jsem fotografii zpátky do tmavého koutu prádelníku a šla převléct postel.

Spolu a živí

Láska je, když se pro nás druhý stane domovem.

Jenže co když má ten domov pukliny v omítce, poškozenou střechu, narušenou statiku a bubáka v podkroví?

Myslím, že znakem jisté vyspělosti je neočekávat dokonalost, ale přijímat druhého i s tím, co má z minulosti naloženo. Nemáme nakonec každý něco?

Když jsme se s Divišem rozhodli zůstat spolu, bylo to s vědomím, že jsme oba trochu rozbití a nebude to nic snadného. Čekala nás kupa práce, ale já věřila, že jsem na to připravená. Po všech těch zkouškách, jakými naše láska prošla, jsme si už přece zasloužili své šťastně až navěky.

Jenže tu byla jedna věc, kterou jsem tragicky podcenila – jakému nebezpečí budeme čelit, až se minulost rozhodne, že nadešel čas splácení dluhů.

Lena

Lena

Toho rána se mi zase jednou nepovedl chleba.

Střída byla sražená. Asi jsem ho nechala překynout, protože Lojza, kvásek, který jsem si dlouhodobě piplala ve sklenici, překypoval silou a určitě za nic nemohl. Holt není každý den posvícení. Na topinky bude dobrý.

Rychle jsem zamáčkla mravence, který si to štrádoval po lince, jako by se nechumelilo, a rozhlédla se po kuchyni v našem bytě, odděleném od zbytku penzionu obligátní cedulkou s nápisem PRIVATE.

Chtěla jsem udělat ještě něco?

V topeništi zelených kachlových kamen to příjemně praskalo a v místnosti bylo teplo, útulno a uklizeno. Kamna nechal Diviš postavit během léta. Já jsem na nich oceňovala vyhřívané ležení, kde jsem hodlala hibernovat od podzimu do jara. On oceňoval praktickou kombinaci se sporákem, který nám mohl přijít vhod v případě výpadku proudu. Každý jsme zkrátka měli své priority.

Z konvice s cibulákovým vzorem, stojící uprostřed jídelního stolu s běhounem v podzimních barvách, se linula vůně bylinkového čaje, jemuž dnes vévodily tóny mateřídoušky, a na utěrkou zakrytém tácu ležel zbytek hruškového koláče. Vzduch voněl dřevem a sušenými bylinami, zavřenými ve velkých porcelánových dózách jako duše utopenců ve Sveborových hrnečcích. Při svém počtu nemilosrdně okupovaly všechny police a horní části kuchyňských skříněk, jen starožitný příborník zůstal ušetřený, protože na něm jsem si vytvořila cosi, čemu jsem v duchu říkala domácí oltář. Ne že bych tam měla lebky, rituální dýky a lektvary, nic takového. Místo nich stály na háčkované dečce obrázek babi, tlustá bílá svíčka a čtyři dřevěné sošky, které mi Diviš na přání vyřezal. Když mi jejich zhotovení nabídl, neměla jsem ani tušení, jak mistrovsky vyvedené budou. Sice jsem věděla, že se kdysi dávno za života vyučil řezbářem, ale jak zlaté měl ruce, to jsem netušila.

Jedna soška znázorňovala Matičku Ladu, další Mokoši a Velese a pak tu byl potkan v životní velikosti. Znala jsem přesně hladkou strukturu jeho tělíčka od toho, jak často jsem si ho chodila pohladit.

Před soškami ležel talíř na obětiny, tentokrát to byly vlašáky ze stromu u garáže a kousek koláče.

Společnost mi právě v té chvíli dělal jen domovník. V podobě černého kocoura seděl na okenním parapetu, jako by strážil kuchyni před mrazivým, mlžným úsvitem, jenž se rýsoval tam venku, a uvolněně pohupoval huňatým ocasem.
Trvalo měsíce, než uznal Diviše za svého pána, a i dnes stále projevoval větší úctu mně, ačkoliv jsem nebyla Valentová. Přesto se dalo na první pohled poznat, že je spokojený. Vypadal… blahobytně. Když se producíroval mezi hosty penzionu, jen jsem čekala, kdy nám někdo doporučí, abychom mu nasadili dietu. Ani Ličichar nebyl takhle vypasený.

Přišla jsem k němu a podrbala ho mezi ušima. Z okna se mi otevíral výhled na moje bylinkové záhony, touto dobou už poznamenané mrazivými rány, a na starou zeď zarostlou břečťanem, za níž se ukrývaly zbytky původní zeleninové zahrádky. Ta jako jediná zatím zůstávala nedotčená revitalizací domova rodu Valentů, kterou zahájil Lukáš a my na ni navázali. Do té bujné a nespoutané divočiny za zdí se mi ale z nějakého důvodu zasahovat nechtělo. Možná jsem ji ochraňovala jako relikt naší minulosti. Suvenýr, připomínající svět, do nějž jsme kdysi patřili.

Kolem pasu se mi objevily paže a já nadskočila.

„Diviši!“ vydechla jsem. „Chodíš jak duch.“

Tiše se zasmál. Byl studený a voněl podzimním lesem. Nemusela jsem se vyptávat, kde byl. Většinu dní vstával před úsvitem a toulal se po okolí, než se s počínajícím ranním shonem vrhl zpět do svých každodenních povinností smrtelného majitele penzionu.

„Dobré ráno,“ zamumlal a schválně mi zabořil ledový nos do kůže pod vlasy, aby se mohl bavit tím, jak jsem vypískla.

Otočila jsem se k němu čelem a políbila ho. Ještě stále se mi při doteku jeho rtů podlamovala kolena. Doufala jsem, že to nikdy nepřejde.

Domovník se na parapetu protáhl, prohnul hřbet a seskočil na podlahu, jako by nám dával najevo, že nepotřebuje být svědkem našich projevů náklonnosti.

Ovšem jestli náhodou neuvádíme našeho vrchního domácího démona do rozpaků, mě vůbec nezajímalo. Byli jsme spolu a byli jsme živí. Kdo by kdy věřil, že se to vážně stane? Mně to i po více než roce od našeho návratu z Navu občas připadalo jako sen a jedna moje část se bála, že se jednoho dne probudím přikurtovaná k nemocniční posteli a bude po všem – protože tenhle úžasný život přece nemohl být můj.

Vrátila jsem se zpátky do přítomnosti a kývla k plastové dóze položené u dřezu.

„Martin to přinesl na mravence. Jsou to nějaký růžový kuličky, který si prý nanosí do hnízda a tam je to všechny pozabíjí." Zaváhala jsem. „Nepřijde ti to hrozně drastický? Vždyť je to vlastně chemická zbraň."

Diviš nechápavě svraštil obočí. S mravenci jsme v kuchyni válčili už několik týdnů a já byla navzdory lásce k přírodě odhodlaná zvítězit a své teritorium ubránit. Nejradši bych pochopitelně volila diplomatickou cestu, ale ty mrchy si nedaly říct a já si nebyla jistá, jestli už jsem připravená sáhnout ke zbraním hromadného ničení.

„Připadám si jako masový vrah," dodala jsem a on s vážným výrazem pokýval hlavou.

„Hm. Zatímco když je rozmačkáváš po jednom, jsi jenom sériový vrah."

Zašklebila jsem se a radši mu nabídla čaj.

Posadili jsme se ke stolu. Jemu jsem podala plný hrnek, přilila jsem do svého, v němž zatím zbytek čaje vystydl, a potom jsem usoudila, že bych mohla plechu ještě trochu ulevit od váhy koláče. S blížící se zimou jsem byla permanentně hladová.

Mlčeli jsme. Diviš zadumaně hleděl před sebe a ohříval si ruce o hrnek. Ze začátku mě tyhle chvíle dlouhého ticha znervózňovaly. Říkala jsem si, co všechno se mu asi honí hlavou a jestlipak se něco z toho týká mě. Tušila jsem, že pro něj byl návrat do světa lidí těžší, než dával najevo. Po tom, jak žil dřív, mu náš život musel připadat velmi obyčejný, a i když se viditelně snažil, aby to fungovalo, sama jsem věděla, že udělat za minulostí tlustou čáru není tak jednoduché, jak by si člověk občas přál.

Když si tehdy změnil na matrice jméno, trvalo dlouho, než mu lidé definitivně přestali říkat Lukáši. Dnes už byli zvyklí. Někdy jsem si říkala, jak hrozně je to vůči Lukášovi nefér. Když člověk umře, zůstane po něm na světě otisk – vzpomínky blízkých, jméno v úředních dokumentech, fotky z rodinných oslav a přátelských setkání nebo i něco tak obyčejného jako komentáře na sociálních sítích. Jenže tohle všechno dnes náleželo Divišovi. Stalo se to jeho historií, a ať chtěl, nebo nechtěl, jen svou existencí tu Lukášovu vytěsňoval.

Určitě z toho měl rozpolcené pocity a já to chápala. Řada jiných věcí pro mě však zůstávala záhadou. Nemluvili jsme o nich. Cílem bylo začít znovu, a tak jsme si slíbili, že se k minulosti nebudeme vracet a já se nebudu na nic z jeho předchozího života ani neživota vyptávat. Nemoj ani Dušemor už neexistovali. Zůstal jen Diviš Valenta.

Nakonec jsem si na ty dlouhé chvíle přemýšlení a zírání do prázdna zvykla a naučila se je brát jako součást jeho osobnosti. On nakonec taky moji divnost respektoval, tak bylo fér, abych mu oplácela stejnou mincí.

Ale přesto jsem se teď neovládla a po chvíli bezostyšného zírání na tvář, která mu dnes patřila, jsem mu jemně prohrábla světle hnědé vlasy. Už je měl o hezký kus delší, než jak je nosíval Lukáš. Padaly mu do očí a neposlušně se kroutily na všechny strany. Bavilo mě mu je upravovat.

Bylo vidět, že ho to gesto z čehosi vytrhlo. Ať už se toulal kdekoliv, jeho pohled ostražitě přeskočil ke mně, a vzápětí změkl – zřejmě

když zjistil, že vedle něj nesedí nějaký temnonavský démon, který se mu chystá sežrat duši, ale jen já.

Vzal moji ruku do své a políbil mě na prsty.

„Co máš dnes v plánu?“ zeptal se. „Půjdeš za divoženkami?“

Přikývla jsem.

„Máme ještě dost práce a čas, kdy se Práh uloží ke spánku, se blíží, takže to vidím na celý odpoledne. Co ty? Pokračování rekonstrukce?“

Aktuálně probíhaly práce na bývalém chlévě, který se měl změnit na konferenční místnost. Obdivovala jsem Divišův zápal pro Lukášovu vizi – i když jsem ho zároveň občas podezírala, že se snaží pracovat šestnáct a více hodin denně, aby mu nezbývalo tolik času na přemýšlení.

„Tom má přijít v devět,“ odpověděl. „Sice doteď nechápe, jak je možné, že jeho synovec už nemá obě ruce levé, ale aspoň už na mě nevrhá nejisté pohledy, kdykoliv vezmu do ruky kladivo.“

Pobaveně jsem si odfrkla. Ano, změna *Lukášovy* osobnosti a dramatické rozšíření jeho znalostí a dovedností leckomu zamotaly hlavu. Zašilhala jsem po koláči a snažila se v duchu sama sebe přesvědčit, že čtvrtý kousek nepotřebuju, když Diviš prohlásil: „Jen si ho vezmi, přece nechceš, aby se zkazil.“

„Spíš se mi zdá, že kazíš ty mě,“ namítla jsem v hraném rozhořčení. „Uvědomuješ si, že se snažím mít pevnou vůli?“

„Spokojený žaludek je víc než pevná vůle,“ odpověděl s úsměvem. „Věř mi.“

S jeho slovy se moje vůle definitivně roztekla jako kostka ledu na poledním slunci a já se vrhla na další kousek.

Tohle mě bavilo.

Tahle naše obyčejná rána, snadná každodennost a běžné starosti, které člověku nekradly spánek. Po tom, co jsme měli za sebou, jsem nestála o žádná další dramata, boje se zlem a – v lepším případě – velkolepá vítězství. Milovala jsem náš prostý život a byla vděčná za každý den. Člověk přece nemusí být mocný pán nebo hrdina. Stačí, když je živý a spokojený.

Dviš

Jak žít život, který nikdy neměl být váš?

Slyšel jsem příběhy lidí, kteří dostali cizí ledvinu, nebo dokonce srdce, a ptali se sami sebe: jsem stále tím, kým jsem býval? Je to ještě mé tělo, nebo jedna jeho část bude navždy cizí? A pokud je část mého těla cizí, co to znamená pro mou duši?

Jestliže si tyto otázky kladli lidé s transplantovanou ledvinou, co jsem měl dělat já, který jsem dnes kráčel po zemi patřící po generace rodu Valentů, v těle, do něhož jsem se nenarodil?

Existoval-li precedent, jak se vyrovnat se situací, jako byla ta má, já ho neznal.

A přece jsem si na svou novou existenci začal zvykat. Na tu tvář, jež mi hleděla vstříc ze zrcadla. Na hlas, který vycházel z mých úst. Na tělo… zdravé a silné, ale ne moje. Bylo to jako nosit cizí šaty a nemoci je svléknout. Ale to mě nesmělo zastavit. Musel jsem si vystačit s tím, co mám, a z věcí, jež mi nepatřily, vybudovat život, který bude můj.

Náš.

Jenže co to vůbec znamenalo *náš život*? Sdílení nepatřilo k mým dovednostem. Tolik jsem si zvykl na samotu, že jsem už dávno nevěděl, jak být s někým. Ale tuhle šanci jsme si vybojovali a já ji nehodlal promarnit.

Můj otec říkával: šťastná žena, šťastný domov. A já jsem opravdu potřeboval udělat Lenu šťastnou. Jestliže Irma byla mojí Kotvou na Prahu, Lena jí byla ve světě živých. Nechtěl jsem, aby věděla o mých potížích, a ačkoliv jsem je před ní nedokázal utajit docela, o jejich rozsahu neměla tušení.

První měsíce po návratu do života jsem bojoval s únavou. Ne fyzickou – mé tělo bylo plné energie –, ale psychickou, mentální. Jako by pro moji mysl najednou byla váha mě samotného až příliš velká. Chyběla mi chuť dýchat, spát, existovat… Mé lidské já hořce

nenávidělo toho, kým jsem v neživotě býval, a mé volby mě pronásledovaly. Jediný způsob, jak setřást tíhu svědomí, byl předstírat, že jsem dnes někdo jiný. Pohřbít minulost a tvářit se, že vlastně ani není moje. Lukášova tvář mi v tomto úsilí pomáhala. Bylo snazší tomu uvěřit, když jsem se nemusel sám sobě dívat do očí a když tu byla jiná osobní historie, na kterou jsem mohl navázat.

Hrál jsem tuto roli den co den a doufal, že se jednou ta obrovská lež, v níž žijeme, stane pravdou.

Když jsem tehdy na Bujanu zjistil, že zřejmě nebudu mít jinou možnost, než se vrátit do světa lidí v Lukášově těle, nepochyboval jsem, že budu jeho život nenávidět. Měli jsme pramálo společného, což se projevovalo snad ve všem od jeho záliby v tričkách s obrázky a nápisy až po volbu povolání webmastera. Trička jsem vyházel kromě těch pár jednobarevných a podobný osud čekal i zbytek Lukášova šatníku. Nepotřeboval jsem nic speciálního, ale ve většině jeho věcí bych se styděl jít zahradou ke kompostu a zpátky. Aniž bych chtěl sklouzávat k oblíbenému klišé, zdálo se mi, že dnešním mladým naprosto chybí vkus.

Co se tvorby webů týkalo, tam to bylo složitější. Lukáš v tom žel bohu poměrně vynikal a příjem z této činnosti byl nejen značný, ale rovněž vítaný – aspoň dokud byl penzion stále v plenkách.

Penzion u Nemojského močálu.

Co Lukáše vůbec vedlo k tomu pojmenovat ho právě takhle? Působilo to téměř ironicky.

Nicméně právě za existenci penzionu jsem byl neskonale vděčný. Starat se o blaho hostů, vytvářet plány pro zvyšování prosperity a řídit hrstku zaměstnanců, bylo přesně tím, co jsem potřeboval – něco povědomého a naplňujícího v tomhle novém, chaotickém světě.

Toho rána, než Lena spořádala další kousek koláče, jsem přemýšlel nad investicí do tepelného čerpadla a v duchu kalkuloval návratnost, pokud by se nám od příštího roku dařilo udržet naplněnost penzionu v průměru nad devadesáti procenty. Vypadalo to slibně…

Z počtů mě vytrhlo, když se Lena zvedla od stolu a kousek koláče odnesla k oltáři a položila na obětní talířek k sošce Ličichara. Potom prsty přejela po jeho dřevěném tělíčku a se zarudlýma očima se rychle otočila, aby uklidila použité nádobí do myčky.

I já pro něj truchlil. Nikdy jsem Leně neřekl, že se mnou byl téměř od samého počátku, dokud jsem mu nesvěřil do péče ji. I když měl jen malou moc, představa, že se o ni staral, když já byl příliš daleko, mě uklidňovala. Nikdo ho nemohl nahradit. Ani domovník, ačkoliv se o to snažil.

Mé vztahy s naším panem domácím byly stále napjaté. Tušil jsem, že respekt ke mně pouze předstírá, a nedokázal jsem mu věřit. Ale oba jsme věděli, že je tu něco důležitějšího než naše osobní spory. On potřeboval pána, já potřeboval bezpečný a harmonický domov pro Lenu. A proto jsme se snažili najít společnou řeč.

Po snídani jsme šli na recepci, kde se zrovna loučil starší manželský pár z Mnichova, který u nás strávil týden. Pokud to šlo, vždycky jsem s hosty prohodil pár slov během pobytu i na jeho konci.

„Věřím, že bylo vše k vaší spokojenosti,“ řekl jsem německy, když vraceli klíče od pokoje.

Štíhlá dáma v červeném kabátu se usmála a ujistila mě, že vše bylo v nejlepším pořádku a určitě se k nám brzy opět vrátí. Její muž přizvukoval.

„To mě velice těší, rádi vás uvidíme,“ dopověděl jsem. *„Až si budete příště dělat rezervaci, řekněte si o zvýhodněný balíček pro věrné zákazníky. Budete tam mít vstup do wellness zóny zdarma.“*

Poděkovali a já je doprovodil k autu.

Když jsem se vrátil zpátky dovnitř, naše recepční Týnka s úsměvem kroutila hlavou, zatímco v náruči pohupovala pětiměsíční dcerku, která se jí natahovala po brýlích.

„Pořád nechápu, jak ses tak rychle naučil německy,“ řekla a téměř mimoděk chytila dítě za nenechavou ručku. „Když jsem tehdy přišla na přijímací pohovor, tvrdil jsi, že moje němčina je velké plus, protože ty umíš tak *guten Tag*. Přitom teď bych hádala, že jsi rodilý mluvčí.“

Vyměnil jsem si pohled s Lenou, která se za Týnčinými zády kousla do rtu, jako by jí ta situace přišla humorná. Já jsem jen s rádoby tajemným úsměvem pokrčil rameny, protože mě popravdě žádné dostatečně věrohodné vysvětlení nenapadalo a těžko jsem mohl přiznat, že pamatuji doby, kdy mnoho lidí věřilo, že český jazyk ve stínu němčiny zanikne docela.

Týnka se naštěstí dál nevyptávala, protože v tu chvíli si všimla, že jí dcerka ožužlává tkaničku od mikiny.

Pojmenovali ji Aneta a Týnce jako by z oka vypadla.

Snažil jsem se o ní nepřemýšlet jako o Havranici a své někdejší dceři, protože by to nic dobrého nepřineslo. Občas jsem se přistihl, jak sleduji láskyplné chování jejích rodičů s hořskosladkým zadostiučiněním.

Dostala to, co si zasloužila a co jsme jí já s Irmou dát nedokázali. Už tehdy před čtrnácti měsíci jsem viděl Lenino rozhodnutí věnovat semínko právě Týnce a Martinovi jako moudré, ale i přesto mě občas popíchla žárlivost, že oni stejně jako tolik jiných mají to, co já nikdy neměl – a o co jsem dávno ztratil právo žádat. Rodinu.

Zrovna v tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř vběhl velký vlčák. Byl z většiny černý, až na několik šedých chlupů prozrazujících jeho věk a čerstvé nánosy hnědého bahna na nohách a břiše, které pro změnu prozrazovaly nepřílišnou ohleduplnost jeho majitele.

„Tome!“ zvolala Týnka a zamračila se na vysokého vousáče, který prošel dveřmi za psem. „Ty si snad ze mě děláš legraci!“

Vlčák mezitím radostně pozdravil všechny přítomné, a než byl hotov, označil nás i okolní nábytek blátivými šmouhami. Lena duchapřítomně čapla psa za obojek, než mohl pokračovat kamkoliv dál.

„No jo, venku je trochu mokro,“ zamumlal Tom rozpačitě a poplácal se po stehně, aby k sobě psa přivolal.

„To vidím, že je mokro,“ odsekla jindy milá Týnka. „Dostaneš kýbl a hadr a pěkně to po Hubertovi očistíš! Nebudu kvůli tobě

podruhé během jediného rána uklízet celou recepci. A příště ho laskavě otři, *než* vlezete dovnitř."

Tom kajícně pokýval hlavou a Týnka s Anetkou v náruči nasupeně odkráčela pro kýbl.

„Omlouvám se," pokrčil Tom rameny a přeskočil zahanbeným pohledem mezi mnou a Lenou.

Poplácal jsem ho po mohutné paži.

„Nedělej si s tím starosti."

Tom byl Lukášův prastrýc a žil v domku pár kilometrů od penzionu. S Lukášem si nikdy nebyli blízcí, a i já chvíli váhal, jestli ho pustit do svého života. Nakonec jsem to udělal a objevil v tom podivínovi člověka s měkkým srdcem a neustálou potřebou být užitečný, která podle mého názoru pramenila z hluboké osamělosti. Nabídl jsem mu práci a on vděčně přijal. Od té doby k nám jezdil téměř každý den a pomáhal, s čímkoliv bylo potřeba. Se senosečí, revitalizací sadu, opravou mostu nebo s rekonstrukcí starých hospodářských budov, která probíhala právě teď.

„Vidím, že o zábavu máte postaráno," pronesla Lena, „tak já radši už půjdu, než taky vyfasuju nějakou práci."

Otočila se k odchodu, ale já ji chytil za ruku a přitáhl si ji k sobě. Objal jsem ji a spojil ruce za jejími zády.

„Buď tam venku opatrná," řekl jsem tiše.

Překvapeně zvedla obočí. Na rtech jí hrál lehkovážný úsměv.

„Slibuju, že nebudu tancovat s vílama ani se koupat v jezeře." Zamyslela se. „Na to už je stejně dost velká zima."

Chtěl jsem jí připomenout, že kolem mohou číhat i nebezpečnější tvorové než naši přátelé, protože jeden nikdy neví, kdo se sem zrovna jako na potvoru zatoulá, nakonec jsem to však neudělal, abych zbytečně nemaloval ďasa na zeď.

„A žádné hulákání na lesy," zdůraznil jsem na oko vážně.

„Na mou duši, na psí uši," přikývla a políbila mě tak citupln ě, jak si jen před Tomem troufla.

Lena

Sotva jsem vkročila mezi stromy a vdechla vlhkem ztěžklý vzduch protkaný vůněmi podzimu, bylo to, jako by se ze mě stal někdo jiný. Někdo, kdo ačkoliv byl živý, do světa smrtelníků tak docela nepatřil. Někdo, kdo běhal s vílami, poslouchal zpívat rusalky a sbíral byliny s divoženkami. Dnes už jsem věděla, že nemusím být démonem přírody, abych mohla cítit magii. Sálala ze země, šeptala ve větru a třpytila se na vlnách brázdících hladinu jezera. Byla mojí součástí, já ji přijala s otevřenou náručí a Práh na oplátku přijal mě.

S divoženkami Ožanou a Unkou jsem se setkala při sběru bylin na začátku léta, a ačkoliv jsme o sobě věděly z mé krátké bludičkovské éry, tehdy jsme se poprvé daly skutečně do řeči. K prolomení ledů nám posloužily listy lopuchu, který rostl všude kolem. Divoženky se mě vyptávaly, na co je sbírám, a já jim moudře objasnila, že čaj pročišťuje krev, ale při zevním použití je lopuch také skvělý na kožní vyrážky, křečové žíly a vředy. Poslouchaly a se zdvořilým úsměvem přikyvovaly, jako by to všechno už dávno neznaly. Potom mi ale odhalily další použití, o nichž jsem já neměla tušení – třeba ochranu proti uřknutí –, a já radši přestala rozumovat a začala poslouchat.

Od té doby jsme se v lese scházely pravidelně. Sbíraly jsme, co příroda nabízela, a pak jsme to sušily, macerovaly a všemožnými dalšími způsoby zpracovávaly v jejich chýši. Od nich jsem se naučila pro zvýšení účinnosti bylinné přípravky zaříkávat.

Právě do chýše divoženek jsem teď měla namířeno. Mlha, do níž jsme poslední dobou každé ráno procitali, se pomalu rozpouštěla, mezi větvemi začalo pronikat zlatavé slunce a kapky na listech pableskovaly jako diamanty. Tiše jsem kráčela úzkou pěšinou prošlapanou zvěří, abych obyvatele lesní říše nerušila, a brzy jsem došla k hliněnému stavení napůl zapuštěnému do země. Střechu pokrýval koberec borůvčí a všude kolem rostly trsy vysokého kapradí, které ukrývaly ochranné hraniční kameny odpuzující nezvané návštěvníky. Ne že by jich takhle hluboko do lesa chodilo

mnoho, ale občas se našel nějaký odvážlivec, který se pustil na průzkum divočiny, aniž tušil, že divočina pozoruje každý jeho krok.

Zaklepala jsem na dveře.

Ožana s Unkou mě už čekaly. Oděné v šatech zemitých barev a s bohatými věnci z podzimních listů a bobulí by je člověk v lese snadno přehlédl. Nebyly tak éterické jako víly, nelidsky krásné jako bludičky nebo něžně melancholické jako rusalky. Svému jménu dělaly čest ve všech směrech. Byly baculaté s pihovatými tvářemi a vráskami kolem očí, na rukou měly mozoly, zpívaly přisprostlé písničky, hlasitě se smály, a když se něco nedařilo, ještě hlasitěji klely. V příštím životě jsem chtěla být divoženka.

„Nebudu tě ani zvát dál, protože hned zase odcházíme," řekla Unka, než jsem mohla překročit práh, a nacpala mi košík a nůž.

„Musíme vyrazit hned, později bude pršet," dodala na vysvětlenou Ožana a obě už se s vlastními košíky hrnuly ze dveří.

„Co budeme sbírat dneska?" ptala jsem se, zatímco jsme svižným krokem kličkovaly mezi kapradinami, jejichž listy se touto dobou pyšnily měděnou barvou, téměř na chlup stejnou, jako měly Ožaniny vlasy.

„Březovník," odpověděla mi Unka. „Může se sbírat celoročně, ale největší sílu má v temných měsících."

„Takže jdeme hledat břízy," vydedukovala jsem a obě divoženky se mému duchaplnému závěru zasmály.

Protože už jsem měla les prochozený křížem krážem, brzy mi bylo jasné, kam máme namířeno. Unka si za mými zády vesele pobrukovala do kroku a ostatní obyvatelé Ratějova panství si nás nevšímali. Většina z nich měla ostatně plné tlapky práce s přípravou na zimu. Veverky si zateplovaly hnízda mechem a kůrou a ukládaly ořechy, semena a houby do skrýší. Lišky lovily o sto šest, ježci a jezevci usilovně tloustli a chystali se na zimní spánek, divočáci byli jako vysavače, ve kterých žaludy a bukvice jen mizely, mravenci dokončovali rekonstrukce svých velkoměst a tažní ptáci, kteří ještě nevyrazili na cestu, se sdružovali do hejn a nacvičovali synchronizované manévry.

Zkrátka všichni měli napilno a já si říkala, jakou my vlastně máme pohodičku, když si uprostřed zimy můžeme klidně zajet do supermarketu. Tedy pokud zrovna nezapadáme sněhem.

Zanedlouho jsme přišly do březového hájku a začaly se poohlížet po hnědých houbách parazitujících na stromech. Když jsme je objevily, nejprve jsme je požádaly o svolení, než jsme se pustily do práce. Některé byly trochu tuhé, ale nožem šly dobře odříznout. Divoženky si k práci zpívaly a já je poslouchala. Brzy jsme měly košíky plné a vydaly jsme se zpátky k chýši.

„Bude se mi po vás stýskat, až se Práh uloží ke spánku," povzdychla jsem si cestou.

Jakkoliv jsem podzim milovala pro jeho bohatství vůní, barev a plodů, blížící se loučení mu dodávalo nahořklou příchuť.

„Tak zůstaň přes zimu s námi," odpověděla Unka a zavěsila se mi do volné paže.

„A proč jenom přes zimu?" přidala se Ožana s úsměvem. „Klidně si tě necháme napořád."

Zasmála jsem se, ale Unka pokračovala: „A proč ne? Nechybí ti život na Prahu?"

„Trochu," uznala jsem. „Ale kdybych zůstala s váma, zase by mi chyběl Diviš."

„To by tě přešlo," mávla Ožana rukou. „Mluvím z vlastní zkušenosti."

„Žila několik měsíců s lidským mužem," vysvětlila mi Unka a já překvapeně vykulila oči.

„Vážně?"

„Líbil se mi," odpověděla divoženka s pokrčením rameny.

„A co se stalo?" chtěla jsem vědět.

„Potkali jsme se na trhu, když jsem kupovala mouku. Slovo dalo slovo, zašli jsme na pivo a už jsem u něj zůstala. Byl hodný a měla jsem se u něj dobře." Krátce se odmlčela a prsty si zamyšleně hrála s pramínkem vlasů, jako by další myšlenky, které se jí honily hlavou, byly příliš osobní na to, aby je sdílela. Nakonec si povzdechla. „Ale divoké srdce se zkrotit nedá. Může kvůli lásce

zapomenout, ale jakmile si uvědomí svou pravou podstatu, vrátí se tam, kde je svobodné."

Věděla jsem, že svazky lidí a divoženek často ztroskotaly na tom, že muž své ženě připomněl její skutečný původ. Stačila letmá poznámka nebo slova nešťastně pronesená během hádky a bylo po všem. V divožence se probudila touha po svobodě a další den byla pryč. Zůstalo jen zlomené srdce.

Nebo možná dvě…

„Litovala jsi někdy, že jsi odešla?" zeptala jsem se opatrně pro případ, že bych šťourala do nezahojené rány.

Překvapeně na mě upřela své zelené oči, jako by moji otázku ani nechápala.

„Copak jsem měla na výběr? Ani sebevětší láska z nás nemůže udělat někoho, kým nejsme."

To se neposlouchalo hezky. Potřebovala jsem si uchovat víru, že láska dokáže změnit cokoliv a kohokoliv. Svůj nesouhlas jsem si však nechala pro sebe,

„S námi bys na Nemoje časem taky zapomněla," prohlásila Unka. „A vůbec – už ti řekl o své minulosti?"

Nervózně jsem se ošila.

Prozradila jsem divoženkám už před pár týdny, že o Divišově neživotě před tím, než jsem přišla do močálu, vím žalostně málo. Tehdy jsme popíjely pampeliškové víno a já měla záchvat otevřenosti, během kterého jsem jim vyklopila mnohem víc, než jsem chtěla. Pak jsem toho litovala. Ne proto, že bych jim nevěřila, ale proto, že když jsem viděla jejich překvapené a nesouhlasné reakce, najednou jsem si připadala jako trubka, že jsem na něco takového vůbec přistoupila.

„Jak můžeš žít s někým, koho neznáš?" nechápala tehdy Ožana.

„Ale já ho přece znám," namítla jsem. „Vím, kdo je teď. A určitě mi časem poví i o tom, kým býval dřív."

Jenže týdny plynuly, ten čas nepřicházel a já svého slibu čím dál víc litovala. Zdálo se, jako by celý Práh znal Divišův příběh, zatímco mně byl přístupný jen zlomek. Jenže slib je slib a bez ohledu na

to, v jak naivním rozpoložení jsme ho dali, nemůžeme ho prostě zrušit, když se nám přestane hodit.

„My ti o tom můžeme říct," navrhla Unka stejně jako tenkrát.

A já stejně jako tenkrát tvrdohlavě odpověděla: „Ne, chci, aby mi to řekl sám."

Neunikly mi pohledy, které si ty dvě vyměnily, ale neřekly už nic a já byla ráda.

Ještě než jsme došly zpátky k chýši, nebe se zatáhlo a sotva za námi zapadly dveře, spustil se liják. Uvnitř však bylo příjemně útulno, a tak jsme si uvařily bylinkový čaj a pustily se do práce. Část hub jsme nakrájely na plátky a rozložily na rošty, aby se usušily, část jsme naložily do alkoholu na tinkturu.

Zůstala jsem až do večera.

„Dal jsem ti nahřát ručník," pozdravil mě Diviš, když jsem se zmrzlá přihnala domů a vydala se rovnou do ložnice, abych ze sebe shodila svršky a normalizovala svoji tělesnou teplotu sprchou tak horkou, že by se v ní dala spařit rajčata.

„Neměl bys na mě být takhle hodný," napomenula jsem ho a omylem hodila kalhoty na domovníka, který se mi od návratu do penzionu permanentně v kočičí podobě motal pod nohama.

„Proč?"

Diviš seděl na posteli s rozečtenou knihou v klíně a pobaveně pozoroval moji snahu sundat si naráz svetr i tričko s dlouhým rukávem. Nefungovalo to. V půli cesty jsem se zasekla a musela jsem začít znovu.

„Protože bych mohla začít věřit, že se mi jenom zdáš," odpověděla jsem zadýchaně, když mě konečně oblečení propustilo ze svých osidel.

Byla to pravda.

Líbilo se mi, jak se o mě staral. Kromě mojí babi a Ličichara to nikdy nikdo nedělal. Přidávalo mu to plusové body a posilovalo moje podezření, že jsem si ho určitě vymyslela.

„Noční můra v barevném hávu denního motýla?“ nadhodil pobaveným tónem.

„Některý noční motýli jsou nádherný,“ namítla jsem, jako bych na chvíli zapomněla, s kým mluvím. „Takový martináč hruškový nebo lišaj lipový. Lišajovitý mají navíc zajímavý housenky.“

„Radši už se běž osprchovat, než se dozvím, že jsem housenka.“

Vyprskla jsem smíchy a poslechla ho.

Když jsem o něco později vylezla z koupelny, řádně napařená a s kůží tak červenou, že by si mě vážně někdo s rajčetem splést mohl, Diviš se zdál hluboce začtený. V županu jsem si sedla vedle něj a prohrábla mu vlasy. U koutku měl zbytek zubní pasty, který jsem mu setřela palcem. Zaklapl knihu, vzal mě za ruku, vtiskl mi polibek do dlaně a potom pokračoval po vnitřní straně předloktí. Zachvěla jsem se.

„Jak bylo u divoženek?“ zeptal se.

„Bezvadně. Naučila jsem se další sprostou písničku,“ odpověděla jsem.

„A já si celou dobu myslel, že k nim chodíš obohatit své bylinkářské umění,“ opáčil s potlačeným úsměvem.

„My stíháme všechno. Vůbec jsem netušila, že dřevokazný houby jsou snad všechny léčivý. Víš, že březovník obecný pomáhá na hromadu věcí včetně rakoviny?“

„To jsem netušil,“ odvětil, ačkoliv jsem si nebyla jistá, jestli to neřekl jen proto, abych ze sebe měla lepší pocit. „Na co všechno se dá použít?“

Začala jsem vyjmenovávat účinky pozoruhodného choroše, ale brzy jsem pochopila, že to byla past. Zatímco jsem totiž mluvila, jeho ruce mi začaly cestovat pod županem a rty obkreslovaly kontury krku a dekoltu.

Nakonec jsem výklad utnula uprostřed věty, protože jsem si nemohla vzpomenout, co jsem chtěla říct dál. Diviš si toho ani nevšiml.

„Jsi unavená?“ zeptal se.

„Trochu,“ připustila jsem.

Vzal moji tvář do dlaní a palci mi přejel přes lícní kosti.

„Moje Leno," zašeptal a políbil mě. „Víš, že se pro nás všechno děje ve špatném pořadí."

„Jak to myslíš?"

Odhrnul mi z čela pramínek vlasů, který unikl ze skřipce, ale nakonec mi raději skřipec otevřel a vlasy osvobodil docela. Rozprostřel mi je přes ramena.

„Měl jsem ti nosit květiny a dárky, zvát tě na procházky při úplňku a tančit s tebou v dešti. Měli jsme jeden druhého napřed poznat a teprve potom spolu začít žít a překonávat překážky. Místo toho jsme spolu žili, prošli jsme peklem a pořádně se poznáváme až teď."

Nemýlil se.

V temných časech jsme se upnuli jeden k druhému, protože jsme potřebovali záchytný bod. Teď vyšlo slunce a my teprve zjišťovali, kdo vlastně jsme a jestli máme společnou budoucnost. Já už měla jasno, ale chtěla jsem mu dát čas, aby k tomu došel vlastním tempem.

„A jak to vidíš?" zeptala jsem se na oko přísně. „Už chceš vzít zpátečku?"

Pobaveně zkroutil koutek.

„To by se ti tak líbilo, viď?"

„Vůbec ne."

Na tváři se mu mihl zlověstný úsměv a v očích mu zasvítilo.

„Měla bys být opatrnější," varoval mě. „Co kdybych si tě chtěl nechat navždycky?"

Opřela jsem se do něj a převrátila ho na záda.

„Ha! Myslíš si, že mě zastrašíš a já tě nechám jít?" zvedla jsem obočí. „Copak už jsi zapomněl, že mně nakonec žádná oběť neunikne?"

Nebyla to tak docela pravda, ale na tom teď nesešlo.

„Počkej, počkej," bránil se v hraném rozhořčení. „To si pleteš naše role. Já jsem strašlivý démon močálu a ty jsi moje oběť, ne naopak."

„Jak jsi na tohle přišel?“ kroutila jsem hlavou a sklonila se k jeho rtům, což mu zabránilo dál protestovat, a já si připsala malé bezvýznamné vítězství.

Když mě objal a přitiskl k sobě, zavřela jsem oči, abych si mohla představovat jeho skutečnou podobu. Nikdy jsem mu nepřiznala, jak moc mi chyběla – jeho tvář, jeho oči, které dokázaly být tak chladné, a o to víc v nich jakýkoliv záchvěv emocí zářil jako hvězdy na nočním nebi, jeho tělo, štíhlejší a šlachovitější než Lukášovo… a nakonec i tetování, které modře svítilo, když ještě býval démonem Prahu. To všechno dnes existovalo jenom v mých vzpomínkách.

Ale zas tolik na tom nesešlo. Co jsem na něm milovala nejvíc, mu zůstalo.

Vzpomínky a přeludy

Během své existence jsem pochopil, že většina lidí nežije, ale pouze přežívá. Přežívání je snadné. Nevyžaduje víc než pasivní bytí v bezpečném prostoru, který nám vymezili jiní. Zato k žití je potřeba odvaha vytyčit si cestu a přijmout, že veškeré následky našeho jednání půjdou na náš účet.

Ne každý takovou odvahu má.

A tak se lidé v souladu s pořekadlem, že kdo nic nedělá, ten nic nezkazí, nechávají jen unášet jako list v říčním proudu a přežívají. Ale pokud člověk nebere svůj život do vlastních rukou, zaslouží si ho vůbec?

Já se takové chyby dopustit nechtěl. Dostal jsem druhou šanci a hodlal jsem udělat všechno pro to, abych si ji zasloužil.

Diviš

Lena

Cosi mě vytrhlo z hlubokého spánku a já procitla do tmy naší ložnice. Úzkou mezerou mezi závěsy na okně prostrkoval prsty stříbřitý svit měsíce a všude panovalo naprosté ticho. Přesto jsem vnímala zvláštní tíseň. Jako by stěny pokoje pokryté nehybnými stíny rozechvíval němý křik.

Otočila jsem se na Diviše a rázem mi bylo jasné, co se děje.

Když mě tehdy po návratu z Navu Irma oslepila a já zjistila, že dokážu *vidět* pocity, myslela jsem, že to byl jen chvilkový vedlejší efekt jejího kouzla. Jenže jsem se spletla. Od té doby jsem totiž u ostatních při nedostatku světla pravidelně vídala všemožná barevná mračna prozrazující jejich rozpoložení.

Bylo to… zvláštní. Někdy jsem se kvůli tomu cítila provinile, protože se mi zdálo, jako bych jim zasahovala do soukromí. Jako bych nerespektovala, co se rozhodli ukázat světu, a šmírovala jejich duši. Jenže jsem nevěděla, jak to vypnout, a tak jsem si jen nechávala svá pozorování pro sebe.

Právě teď Diviše svíral ledově modrý strach a hrudník mu naplňovala temná violeť přecházející do černé s občasnými záblesky rudé. Hluboká lítost, výčitky a hněv.

Natáhla jsem se ke stolku, abych rozsvítila lampu.

Věděla jsem, že bude dezorientovaný, stejně jako pokaždé, když jsem ho budila z nočních můr. Jeho tvář byla pokrytá krůpějemi potu a dýchal přerývavě.

Jemně jsem s ním zatřásla a zašeptala jeho jméno.

Trhl sebou.

„To jsem já, jsi doma a všechno je v pořádku," řekla jsem rychle, když otevřel oči.

„Leno," vydechl s úlevou a schoulil se ke mně.

Hladila jsem ho ve vlasech, dokud se jeho dech nezklidnil.

Už dávno jsem vzdala pokusy zjistit, co se mu zdálo. Zlé sny ho od návratu do světa lidí pronásledovaly pravidelně. Asi to bylo nevyhnutelné. Nespal pár století a jeho lidská mysl se to teď snažila

dohnat a zpracovat všechno, co se v ní nahromadilo. Byla jsem si jistá, že by pomohlo, kdyby se mi svěřil. Jenže to by znamenalo, že by musel mluvit o minulosti.

„Dobrý?“ zeptala jsem po chvíli. Začínala se mi klížit víčka, ale snažila jsem se neusnout, dokud mě ještě mohl potřebovat.

„Mhm.“ Nadzvedl se na loktech a políbil mě na čelo. „Odpusť mi, že jsem tě vzbudil.“

„To nic,“ zamumlala jsem, a když jsem ucítila, že vstal, donutila jsem se znovu rozlepit víčka.

„Spi,“ řekl tiše a obešel postel, aby zhasl moji lampu. „Jsou teprve čtyři hodiny.“

Chtěla jsem mu říct, že by měl taky zkusit ještě odpočívat, ale místo toho jsem zvládla jen zamručet a vzápětí jsem usnula jako špalek.

Dviš

Během svého neživota jsem častokrát litoval neschopnosti spát. Jak to tak bývá, některé věci patřičně doceníme, až když je ztratíme. Ozvěny posledního snu ve mně stále rezonovaly a já tiše přecházel po pokoji sem a tam, abych je donutil vyblednout do ztracena.

Ostrov neviňátek. Dušemorovo zařízení. Kostějův smích…

Kontrolovat vlastní myšlenky pro mě bylo od chvíle, kdy jsem se znovu stal člověkem, složitější. Čímsi mi to připomínalo stav těsně po smrti, kdy jsem ve vnitřním chaosu jen stěží hledal sám sebe. I dnes si se mnou má mysl často hrála tím nejpodlejším způsobem. K čemu mi bylo prožívat stále dokola věci, které jsem nemohl změnit ani napravit?

Tiše jsem se oblékl a naposledy se otočil k posteli. Lena opět hluboce spala.

Moje milovaná.

Nedokázal jsem jí říct, jak drahá byla mému srdci a kolik světla přinášela do mé černé duše. Bál jsem se to vyslovit. Bál jsem se na to jen myslet. Jako bych tušil, že pokud to udělám, něco mi ji obratem vezme.

Stejně jako jiné noci, kdy už jsem nebyl ochotný pokoušet štěstí a vrátit se do postele, jsem se rozhodl jít ven. Meteorologická stanice na kuchyňském okně ukazovala dva stupně pod nulou. Převlékl jsem se, popadl kabát, baterku a na poslední chvíli jsem si vzpomněl na boty.

Z nějakého důvodu pro mě bylo stále jednodušší vést v patrnosti nedostatky lidského zraku než potřebu obuvi. Přitom bývaly doby, kdy jsem i jako člověk běhal venku bosky, třeba i v zimě. Jenže Lukášovy nohy už poznamenalo pohodlí moderní doby. Byly měkké, mírně deformované a choulostivé.

Co naplat, natáhl jsem pohorky a vydal se k jezeru. Kam také jinam?

Jeho hladina byla v bezvětří klidná. Na černých vodách se líně roztahovala mlhová peřina a trávu a kameny na břehu pokrývala jinovatka.

Zhasl jsem svítilnu, sebral ze země hrst oblázků a začal je jeden po druhém házet do vody. Mizely v ní s hlasitým žbluňknutím a pokoj hladiny narušily rozbíhavými kruhy. V jezeře jich zmizelo pět, než se vodník konečně vynořil.

„To je dost," poznamenal jsem na oko pohoršeně. „Člověk aby tu na tebe čekal do svítání."

Svebor se rozešel mým směrem a s úsměvem kroutil hlavou.

„Pan Valenta promine, ale mám taky svoje povinnosti, víme, vašnosto?"

„Na starého přítele si určitě kdykoliv čas rád uděláš."

„Co mi zbývá, když tu rušíš noční klid?" opáčil, ale sotva viděl můj výraz, zasmál se a poplácal mě po rameni. „Kdykoliv."

Sedli jsme si na jeho oblíbený kámen – já o kousek dál, aby mi louže, která se pod vodníkem tvořila, nezmáčela kabát – a Svebor si podle svého zvyku spustil nohy do vody.

„Spíš aspoň trochu?“ zeptal se, snad když si všiml kruhů pod mýma očima.

„Bohužel. Každou noc pár hodin a stojí to za to.“ Promnul jsem si kořen nosu. „Život dokáže být vyčerpávající.“

„Pokud tě to hodně trápí, rád ti pomůžu,“ odvětil bezelstně.

Střihl jsem po něm pobaveným pohledem. Světlé vlasy mu, stejně jako kůže, v měsíčním svitu zeleně světélkovaly.

„Nejsem si jistý, jestli se věčnost v hrnku dá označit za pomoc.“

Udiveně pozvedl obočí.

„Opravdu myslíš, že bych ti dovolil takhle zahálet? To ne, našel bych ti nějakou pořádnou práci.“

„Šlechetné, ale budu muset odmítnout.“

Opřel jsem se dlaněmi o studený kámen za mými zády a zvedl pohled k nebi, na němž právě měsíc zmizel za mrakem. „Snil jsem o téhle šanci až příliš dlouho na to, abych se jí teď vzdal bez boje. Hodlám si to odtrpět se vším všudy.“

Poslední větu jsem pronesl lehkým tónem naznačujícím nadsázku, ale Svebor i tak nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Znám tě dost dobře na to, abych věděl, že to myslíš vážně,“ prohlásil. „Jsi schopný sám sebe trestat až do smrti a pak se budeš najednou divit, kam ti tenhle život utekl!“

Promluvil ostřeji, než bylo jeho zvykem, a já se překvapeně zamračil.

„Máš, co jsi tolik chtěl,“ dodal. „Začni si to už konečně užívat.“

Suše jsem se zasmál. Kéž by to bylo takhle snadné!

„Sám jsi to řekl,“ opáčil jsem. „Znáš mě. Víš, co jsem udělal. A víš, že tenhle život mi nepatří. Je jedno, jak moc jsem ho chtěl. Nezasloužím si ho a oba víme, že po tom všem jsem vyvázl až příliš snadno. Můj trest přijde.“

Vodník rozladěně mávl rukou.

„Teď z tebe mluví Temný Nav a Kostěj.“

Když vyslovil královo jméno, zlostně jsem na něj sykl, ale on mě ignoroval.

„Ne všechno je past. Ne každý drobet štěstí je tu proto, aby po něm následovala další rána." Dlouze si povzdechl, dost možná unavený mými zacyklenými obavami. „Víš co? Máš pravdu. Jednou bude po všem. Nic netrvá věčně, ani pro našince, natož pro člověka. Život je proměnlivý a nestálý. Dalo by se snad i říct křehký. Strach ze ztráty nutí hledat věčnost a neměnnost, ale ty ztrácejí hodnotu, jakmile je jich dosaženo. Vždyť to sám dobře znáš, protože jsi je měl – a jak ti časem zhořkly. Je to právě pomíjivost, co dělá věci vzácnými. Važ si dneška, protože zítra může být všechno jinak."

Mlčel jsem, a nakonec se musel usmát.

„Zatraceně, taky jsi mě mohl nechat, abych tohle moudro pronesl sám."

Zkroutil koutek a pohodil hlavou, aby dostal vlasy z tváře.

„Kdepak, občas potřebuju ukázat svého génia a rusalky jsou na mé úvahy už příliš zvyklé na to, aby mi poskytly zaslouženou chválu," odpověděl. „Potřeboval jsem si najít nějakého ubohého človíčka, abych ho oslnil svou moudrostí. A teď na oplátku očekávám nějakou oběť. Černého vepře jsem nedostal ani nepamatuju." Věnoval mi významný pohled, ale já potřeboval pár okamžiků, abych rozdýchal skutečnost, že jsem byl právě nazván ubohým človíčkem.

„Jestli mě bude ten nový dodavatel ještě chvíli vytáčet, tak dostaneš lidskou oběť," řekl jsem nakonec.

„Teď ve mně probouzíš nostalgii," odvětil trochu zasněně a oba jsme se odmlčeli, ponořeni do svých úvah. Zatímco jeho myšlenky nejspíš putovaly zpět do pradávných časů lidských obětí, ty moje zůstávaly v současnosti.

Máš, co jsi tolik chtěl. Začni si to už konečně užívat.

Ano, chtěl jsem si to užívat. Chtěl jsem být šťastný. Ale jak jsem to měl udělat? Jak jsem se měl zbavit strachu z trestu, který nevyhnutelně musel přijít? Jak jsem mohl sám sobě dovolit prožívat štěstí, když každým šťastným okamžikem jako bych si přímo koledoval o to, abych znovu o všechno přišel?

Svebor měl pravdu – mluvilo ze mě temné podsvětí a jeho král. Zůstávali mi v hlavě a já je nedokázal dostat ven. Mohl jsem předstírat, že jsem dnes někdo jiný. Mohl jsem se dívat na ruce, které mi dnes patřily, a sám sobě připomínat, že tyhle jsem nikdy krví nepotřísnil, ale to neměnilo skutečnost, že uvnitř tohoto těla jsem byl stále já.

Ten, jenž dlí ve stínech.

Nemoj.

Lékař Matky Země.

Dušemor.

Nestačilo zkrátka převléct tělo jako košili a doufat, že všechny mé prohřešky zmizí. Takhle svět nefungoval.

„Co Lena?" nadhodil Svebor a vytrhl mě z temných myšlenek. „Už ses jí zeptal?"

„Ne. Je příliš brzy."

„Než to uděláš, měl bys jí říct o své minulosti."

Rozhodně jsem zavrtěl hlavou a on se nadechl, aby mě zahrnul argumenty, ale já ho nenechal promluvit.

„Jestli Lena zjistí, co všechno jsem udělal, bude po všem. A i když vím, jak sobecké to ode mě je, nemůžu si dovolit ji ztratit." Sevřel jsem ruce v pěsti. „Ale jestli tě to uklidní, tak ano, právě tohle je důvod, proč jsem se jí ještě nezeptal. Ani mně to nepřijde fér."

Slíbila mi, že se nebude ptát, a svého slibu se držela. Ale viděl jsem jí na očích, kolik úsilí ji to stojí. Občas zkoušela naťuknout tu moji skořápku, aby viděla, jestli se jí tentokrát podaří dostat skrz. Naznačovala mi, že ví víc, než si myslím, aby mi dala najevo, že se před ní nemusím uzavírat. Jenže cokoliv, co si myslela, že ví, bylo na míle vzdálené skutečnosti. Moje minulost byla pro někoho jako ona příliš temná. Myslela si, že chápe, co je zlo a co dokáže Temnota, protože byla pár týdnů bludičkou, chystala se utopit člověka a strávila nějaký čas v Navu. Myslela si, že chápe, kdo jsem já, když mě viděla jako Dušemora. Co stále odmítala pochopit, bylo, že Nav ze mě Dušemora neudělal, jen ho povzbudil, aby se konečně vynořil v celé své kráse.

Ne, Lena rozhodně neměla ani tušení, kdo skutečně jsem, a tak to muselo zůstat.

Lena

„Kúra pro zdravá játra, kúra pro zdravá játra," mumlala jsem si, zatímco jsem očima přejížděla štítky na bedýnkách, jimiž byly zaplněné regály ve špajzce. „Ha, tady seš!"

Sáhla jsem do bedýnky, vytáhla z ní jednu krabičku s tinkturami a uložila si ji do košíku, kam jsem si chystala produkty z posledních objednávek. Vrátila jsem se k seznamu, ze kterého už chyběla jen poslední položka.

„Kúra pro posílení imunity…"

Ta se vedle kúry pro hubnutí a kúry pro celkový detox organismu prodávala nejvíc, takže jsem hned věděla, kam sáhnout.

Když jsem měla všechno, pro co jsem přišla, zhasla jsem a vykročila na chodbu.

Pod nohou mi proběhla chlupatá koule a já se málem přerazila ve snaze na ni nešlápnout.

Jedna z krabiček mi při té snaze vyskočila z košíku. Domovník ji chytil, než mohla spadnout na zem, což by lahvičky s tinkturami určitě nepřežily.

„Do prkýnka práce!" vyletělo ze mě. Zamžourala jsem na tmavý konec chodby, kam koule zamířila, ale tam po ní nebylo ani vidu. „Co to sakra bylo?"

„Barabaška," odpověděl nevzrušeně domovník a podal mi zachráněnou krabičku.

Svraštila jsem obočí. „Máme novýho nájemníka?"

Přikývl.

„Je neškodná. Sbírá energii, která po lidech zůstává na různých místech, a tou se živí."

„Nádhera. Ale pod nohama by se mi motat nemusela."

Kde jsem vlastně přišla k představě, že žít obklopená bytostma Prahu bude ohromně poetický?

„Zkusím jí to vysvětlit," slíbil a cupital za mnou zpátky do kuchyně, aby mi dělal společnost při balení objednávek.

Můj malý bylinkový e-shop vzkvétal. Díky divoženkám se moje znalosti přírodního léčitelství značně rozšířily a zaříkávání produktů také přinášelo ovoce. Zákazníci se vraceli a psali mi, že moje tinktury, čaje a masti jsou opravdu zázračné a pomáhají jim jako žádné jiné. Prý jsem úplná čarodějka…

„To by mělo být všechno," usoudila jsem o hodinu později, když jsem si s rukama v bok prohlížela hromadu balíčků nakupených na jídelním stole. „Ani nevím, jestli dneska někdo jede do města, nebo to budu muset na poštu odvézt sama," přemýšlela jsem.

„Tom pojede po poradě dokoupit montážní pěnu a šrouby," informoval mě domovník.

„Ty víš taky všechno, co se tu šustne," pousmála jsem se. „Dobře, tak mu to rovnou nacpu do auta."

Ve skutečnosti *bylo* skvělé žít obklopená bytostmi Prahu – a nejen těmi tam venku. I v době, kdy už jsem chápala, že příroda kolem nás je mnohem obydlenější, než si většina lidí uvědomuje, jsem důležitost domácích démonů stále podceňovala a vnímala je spíš jako nějaký pozůstatek dřívějších dob. To se ale změnilo brzy po tom, co jsem se rozhodla v penzionu zůstat nastálo. Začali se totiž objevovat další, přilákaní teplem domova, jenž jsme si společně s Divišem budovali, a já si uvědomila, že domácnost je vlastně podobné panství jako kterékoliv jiné na Prahu. Svebor vládl svému jezeru a přilehlým tokům – a všem, kteří je obývali. Ratěj byl králem ve svém hvozdu a lesní duchové tvořili jeho poddané. A já s Divišem jsme panovali zde.

No dobře, byly tu dva evidentní rozdíly.

Za prvé, coby lidé jsme potřebovali pomoc domovníka, který odjakživa představoval hlavního domácího démona. Jemu všichni ostatní podléhali a na jeho vztahu s pánem domu záviselo, jestli

budou škodit, nebo pomáhat. Proto se každý moudrý hospodář o svého domovníka dobře staral.

A za druhé, moc typického pána Prahu vycházela ze země, kterou spravoval a obýval. Naproti tomu domovníkova moc, ačkoliv byla také vázána na konkrétní území, vycházela z rodu. Nejsilnější domovníci se nacházeli tam, kde rodiny žily po generace a ctily předky.

To bylo pochopitelně v našem případě trochu složité, protože ani jeden z nás nebyl skutečně Valenta. Nicméně Diviš nosil Lukášovo tělo, a abychom dali najevo, že ctíme rod, jehož jsme se stali součástí, pověsili jsme na chodbách několik starých obrazů a fotografií, které jsme našli na půdě. Byli na nich Lukášovi předci a prapředci a já se starala, aby jejich rámy zůstávaly bez prachu, a občas jsem na ně pověsila květinový věneček.

Ve výsledku to nějak fungovalo a naši domácí démoni se zdáli spokojení.

Byl tu půdník, který sídlil pod střechou a občas na sebe bral podobu vlaštovky. Chránil střechu před rozmary počasí a nepotrpěl si na dárky, pouze na dodržování dvou základních pravidel. Prvním bylo zachovávání klidu pod krovy a druhým absolutní zákaz ničení ptačích hnízd na domě. Tradice říkala, že pokud se bude blížit nebezpečí, půdník zajistí včasné varování.

Hadovika žijícího pod prahem hlavního vchodu jsem zahlédla jen párkrát v podobě užovky, ale soudě podle toho, jak se dařilo penzionu i mému malému podnikání, se skutečně činil a usiloval o náš blahobyt. Občas jsem mu přinesla misku mléka.

Chlévník se tu jen mihl, protože staré hospodářské budovy zůstávaly nevyužité, nicméně když jsem jednou po zavírací době zavítala do wellness, narazila jsem na nahatého starce s vousy naštěstí až po kolena. Málem mě trefil šlak.

Tehdy jsem zjistila, že se k nám přistěhoval baník. I on byl vítaným přírůstkem, který nikoho neobtěžoval, pokud se ve wellness zóně udržoval pořádek a klid. Kromě toho mu ke spokojenosti stačila sem tam miska soli.

A teď jsme zřejmě měli také chlupatou kouli barabašku, která bude luxovat zbytkovou energii.

Přítomnost všech těchto bytostí jsme navzdory občasným drobným incidentům, po kterých jsem si obvykle musela restartovat srdce, vítali. Nejen proto, že přinášely do našeho života hojnost, ale – jak dobře věděli naši předkové – díky nim byl domov bezpečnější. A jeden nemohl nikdy tušit, kdy se mu kolem zahrady začnou potulovat temné síly a hledat škvíry, jimiž by se dostaly dovnitř.

Dviš

Po úsvitu jsem se vydal zpátky do penzionu. Ještě dnes jsem byl občas z prvních paprsků slunce nervózní a musel jsem sám sobě připomínat, že už mi neublíží.

Posnídal jsem, udělal pořádek ve fakturách a potom jsem se plně ponořil do radostí html a css. Bohové, jak jsem v těch chvílích Lukáše nenáviděl! Kód se přede mnou vlnil a v kaskádách spadal dál a dál, až mě z něj bolely oči a třeštila hlava. A jakkoliv bylo uspokojivé vidět výsledné změny na webech klientů, stejně se jedna moje část nemohla ubránit pocitu, že nehmatatelnost virtuálního světa mu jaksi ubírá na hodnotě a já tu celé hodiny vytvářím jen přeludy. Reálný život měl být vnímán všemi smysly a informace měly cestovat z úst do uší nebo přes papír, který si člověk mohl osahat a schovat nebo s ním třeba zatopit v kamnech. V případě webové stránky zůstával o tyto možnosti ošizen.

Ale co naplat, šel jsem s dobou, a tak jsem se přizpůsobil – jako ostatně už mnohokrát v minulosti.

Zaslechl jsem, jak někdo vzal tiše za kliku, ale ke dveřím jsem se neotočil.

Až po chvíli jsem bezděčně zkroutil koutek a řekl: „Cítím, jak se na mě díváš."

„Přišla jsem ti připomenout, že za chvíli začíná porada," odpověděla Lena, „ale vypadal jsi tak zabraný do práce, že jsem tě nechtěla rušit."

Stála na prahu v tmavě modré mikině a pozorovala mě těma hnědýma, lidskýma očima. Bludičky jsou nejkrásnější ženy na světě i v podsvětí, to je dobře známo, ale tahle Lena, jejíž tělo jako by přímo přetékalo teplem a životem, měla i tak navrch.

Natáhl jsem k ní ruku. Přišla za mnou a já si ji posadil na klín. Její vlasy voněly levandulovým šamponem.

„Jsi si jistý, že to ta židle přežije?" zeptala se pochybovačným tónem, když pod naší společnou váhou sedadlo povážlivě zavrzalo.

„Tahle židle má nejspíš nosnost kolem sto padesáti kilogramů," odpověděl jsem. „Pokud na ní nehodláš vyvádět nějaké nepřístojnosti, žádné nebezpečí nehrozí."

„Nepřístojnosti?" pozvedla obočí v hraném pohoršení. „Co si o mně myslíš?"

„Jen to nejlepší."

Chvíli jsem se na ni díval a hladil ji palcem po tváři. Věděl jsem, že ji uvádí do rozpaků, když ji pozoruji příliš dlouho. Jako by se bála, že najdu nějakou nedokonalost, něco, co jsem dříve přehlédl. I po tom všem, co jsme měli za sebou, přicházela její důvěra pomalu. Nemohl jsem jí to zazlívat, i když mě to stejně pokaždé zamrzelo. Dokonalost se tragicky přeceňovala.

„Chyběla jsi mi," uvědomil jsem si. A to jsme se neviděli jen pár hodin.

Snažila se nedat najevo, jak moc ji to potěšilo, a já se přistihl, jak se chuť na nepřístojnosti probouzí ve mně.

„Kolik že zbývá do té porady?" zeptal jsem se, aniž bych z ní spustil oči, a začal se rukama toulat po jejím těle.

„Teď už asi pět minut," odpověděla s náznakem zklamání.

„Zatraceně," pousmál jsem se. „Tak to asi budeme muset nechat na večer. Pokud nebudeš moc unavená."

Nemyslel jsem to jako výčitku, snad mi to jen trochu dělalo starosti. Doufal jsem, že za jejím nedostatkem energie vězí pouhé

krácení dnů, a ne přicházející nemoc nebo zhoršení psychického stavu. U lidí se tolik věcí mohlo pokazit.

„Copak můžu za to, že teď skoro každý den odpadnu v osm a spím jako zabitá?“ opáčila rozmrzele.

„Tohle neříkej!“ odsekl jsem prudčeji, než jsem měl v úmyslu. „Promiň, jen… Tohle nikdy neříkej.“

Ublížený výraz na její tváři rychle vystřídalo pochopení a úleva.

„Hm, dobře. Co třeba… S*pím, jako když mě do vody hodí*?“ navrhla, zřejmě aby to odlehčila.

Musel jsem se usmát.

„Trochu lepší, ale stejně bych byl radši, kdybys spala, *jako když tě do postele hodí.*“

Svraštila obočí.

„To jako metafora moc nefunguje, víš to, viď? Ale pokud to tvýmu technickýmu mozku stačí ke štěstí, můžeme u toho zůstat.“

„Můj technický mozek ti bude povděčný,“ odpověděl jsem pobaveně, ale pak jsem znovu zvážněl. „Je to jen nějaká běžná podzimní únava, že ano? Řekla bys mi, kdyby šlo o něco jiného. Ať už by to bylo cokoliv.“

Prohrábla mi vlasy a s láskyplnou něhou, kterou jsem si jednoduše nezasloužil, mě políbila.

„To víš, že řekla. Přece jsme si slíbili, že v současnosti před sebou tajnosti mít nebudeme.“

Donutil jsem se k úsměvu a ona vstala.

„Měli bysme jít, jinak přijdeme pozdě.“

Přikývl jsem, uložil rozdělanou práci a počítač vypnul.

Porada probíhala v malé místnosti napojené na terasu a jako obvykle se jí kromě mě a Leny účastnila recepční Týnka, která byla zároveň zodpovědná za uklízečky, její muž a náš kuchař Martin, Tom s Hubertem a také domovník. Ten sice předstíral, že je tu jen proto, aby se mohl nechat hodinu drbat, ale ve skutečnosti coby hlava naší domácnosti chtěl být v obraze a mít přehled o všem, co se chystá. Seděli jsme u oválného stolu, v jehož středu stály čisté hrnky, konvice s kávou a čajem a miska skořicových sušenek, které

napekla Týnka. Dveře na terasu jsme nechali otevřené, aby Hubert mohl zůstat venku a necítit se odstrčeně. Lehl si tak, že měl přední tlapy uvnitř, a tvářil se u toho velmi nevinně.

„Rafinovaný," pokývala hlavou Lena, když jsem na to poukázal. „Něco jako v tý pohádce – ustrojená-neustrojená. Tak tohle je příklad psa venku-nevenku."

„Hlavně když nenosí dovnitř bláto," poznamenala Týnka a nalila nám každému kávu nebo čaj, podle toho, co věděla, že máme rádi. Martin vedle ní držel jednou paží na klíně Anetku. Holčička právě s nevídaným nasazením zkoumala kartonovou roli od papírových utěrek.

„Copak bláto," mávl rukou Tom, který se ve svých maskáčových kalhotách a zeleném svetru rozvaloval na židli, „před chvilkou mi málem skočil do jezírka. To byste měli rovnou i vytřeno. Hubert si občas myslí, že je vydra. Viď, kamaráde? Ne ne, jen zůstaň! Tak je hodný." Poděkoval Týnce za hrnek kávy a přitáhl si ho po stole blíž.

„Takže je to ještě navíc pes-nepes," usoudila Lena, zatímco drbala za ušima domovníka, který jí ležel na klíně a hlasitě předl. „Nakonec proč ne, když my můžeme mít kocoura-nekocoura." Vrhla na mě spiklenecký pohled a já se pousmál.

„Než se z téhle porady stane neporada, pojďme se podívat na plán vytíženosti na příští týden," navrhl jsem.

„Ještě je tam na víkend jeden volný pokoj," řekla Týnka.

„Vyhodím nějakou last-minute nabídku," odpověděl jsem a udělal si poznámku, protože s živým mozkem jsem nějak častěji zapomínal.

„Jo a v jedné rezervaci máme pána s celiakií," dodala směrem k Martinovi.

„Upravím jídelníček," ujistil ji kuchař.

„Bude taky potřeba vyčistit okapy a koupací jezírko, sklidit venkovní sprchu, zazimovat posezení na terase a zkontrolovat izolaci oken a dveří." Podíval jsem se na Toma a ten pokýval svou vousatou hlavou.

„Hned po obědě se na to vrhnu. Taky rovnou promažu kování a seřídím okna a dveře na zimu, ať vám to dobře těsní."

„A já už asi řeknu holkám, že mají začít používat zimní povlečení," uvažovala Týnka.

„To udělej," souhlasil jsem. „Taky nezapomeň na předtápění pokojů před příjezdem hostů. A Martine, od tebe budu potřebovat seznam trvanlivých a mražených potravin pro případ výpadku zásobování, ať to nenecháváme na poslední chvíli."

Po rozdání hlavních úkolů jsme probrali podněty zaměstnanců, a než jsem poradu rozpustil, pochválil jsem všechny za jejich skvělou práci. Už jsem si zvykl, že před sebou nemám ančutky, smyslem jejichž existence bylo moje blaho, ale lidi s vlastními názory, cíli a potřebou volného času. Snažil jsem se jim vytvořit takové podmínky, aby nacházeli v práci uspokojení a cítili se oceňováni. To se následně odráželo ve spokojenosti našich hostů a vše šlapalo jako hodinky – což zase přinášelo uspokojení mně.

Co víc, dokud jsem naplňoval Lukášovu vizi o prosperujícím penzionu, neměl jsem tak silný pocit, že jsem mu tento život ukradl. Jistě, o krádež nikdy nešlo. To on trval na tom, abych se vrátil v jeho těle, ale přesto… Když jsem pečoval o jeho sny, jako bych mu to všechno, co jsem díky jeho rozhodnutí získal, splácel. A pokud se mi navíc dařilo dělat Lenu šťastnou, zdálo se mi, že můj pobyt zde má smysl.

A jednou třeba přijde čas, kdy budou moje dluhy splacené a já si budu moci dovolit být šťastný. Bez výčitek a toho neustálého strachu, že spokojeností přilákám temné síly, aby mi znovu všechno vzaly.

Když jsem té noci procitl z dalšího zlého snu, budík na nočním stolku ukazoval čtvrt na pět.

Obrátil jsem se k Leně. Oddechovala klidně a já byl rád, že jsem tentokrát její spánek nenarušil. Obrysy její tváře se ztrácely ve tmě, a přesto jako bych je rozpoznával zcela zřetelně. Tak dobře jsem ji

znal. Svebor měl pravdu, měl bych jí dovolit, aby ona znala mě. Aby chápala, proč mě kromě vzpomínek na Dušemora noc co noc pronásledují také tváře umírajících při hladomoru, tělo mé sestry Elišky ležící na podlaze v jezírku vlastní krve, vize mého táty na smrtelné posteli... A Kostěj. Kostěj, který jen čekal na příležitost, aby ze mě tuhle nestvůru udělal znovu.

Chtěl jsem, aby mě znala. Jenže ten strach, že pokud jí své zločiny odhalím v celé jejich kráse, nevyhnutelně ji ztratím, nepolevoval. A vedle něj stála neochvějná jistota, že bez ní se Temnotě neubráním. Co jsem dělal, bylo sobecké a špatné. Ale nemohl jsem jinak.

Jemně, abych ji nevzbudil, jsem ji pohladil po vlasech a šel se obléci.

Celý penzion ještě spal a já tentokrát neměl náladu vyrazit k jezeru. Tušil jsem, že Svebor už byl z mých sebetrýznivých myšlenek stejně unavený jako já, i když mu jeho přirozeně laskavá povaha nedovolovala poslat mě otevřeně do patřičných míst. V zájmu našeho přátelství jsem se rozhodl mu dopřát prostor.

Místo toho jsem se vydal na půdu.

Byla to prostorná místnost, sloužící jako sklad starého nábytku a dalších věcí, které Lukáš neměl to srdce vyhodit. Nacházely se zde staré obrázky svatých, secesní prádelník prožraný červotočem a páchnoucí naftalínem, knihovna plná svazků se zažloutlými stránkami a rodinná fotoalba, z jejichž černých listů na mě hleděly dřívější generace Valentů očima plnýma výčitek. Cítil jsem jejich nepřátelství. Moje přítomnost zde nebyla vítaná, ale s ohledem na okolnosti s ní nemohli nic dělat.

Doufal jsem, že mě časem přijmou.

Po tom, co jsem to tu převzal, jsem z jednoho koutu půdy vyklidil harampádí a zřídil si v něm dílnu. Nechal jsem si přinést pracovní stůl a řezbářské nářadí, a dokonce jsem si zakoupil pásovou pilu, vrtačku, brusku a frézku. Myslel jsem na to, o kolik by kdysi naše práce bývala jednodušší a rychlejší s vybavením, které bylo k dispozici dnes.

Když jsem do dílny vcházel, myslel jsem na tátu a na to, co by těmto moderním vymoženostem řekl. V měsíčním světle pronikajícím střešními okny působila místnost ponuře, téměř přízračně, a já měl na okamžik dojem, že u stolu někdo sedí. Jakmile jsem však rozsvítil, přelud se rozplynul. A já ucítil bodnutí zklamání, protože jsem na tu krátkou chvilku zadoufal, že moje vzpomínky skutečně přivolaly ducha mého táty.

Ovšem to byla čirá bláhovost. Proč by za mnou chodil po tom všem, co jsem udělal?

Usedl jsem na stoličku a vzal do ruky dláto. Neměl jsem teď rozdělanou žádnou práci, ale na stole přede mnou odpočíval hrubý blok z třešňového dřeva a čekal, až mu vdechnu nový život. Jenže mně chyběla inspirace. Sošky, které jsem vyrobil pro Lenu, šly snadno. Pravda, tyto ruce nebyly tak zručné jako ty mé – chyběl jim cvik –, ale poslouchaly dobře a s výsledkem jejich činnosti jsem byl v zásadě spokojený. Jenže to všechno působilo poněkud mechanicky. Pamatoval jsem doby, kdy mi stačilo podívat se na kus dřeva a rázem se mi v hlavě rodily nápady, jaký tvar mu vtisknout. Jako by ke mně dřevo samotné promlouvalo a já mu svým umem umožnil, aby vyprávělo svůj příběh i ostatním.

To teď bylo pryč. Ten talent, pro nějž mě kdysi oceňovali, se vytratil a já netušil proč.

Po další půlhodině neproduktivního koukání do prázdna a čekání na inspiraci, která nepřicházela, jsem s povzdechem dláto znovu odložil a dílnu opustil.

Vydal jsem se do naší soukromé kuchyně, abych si uvařil kávu. Práce jsem měl ostatně dost a počítač mi mou minulost předhazovat nebude.

Jakmile jsem však do kuchyně vešel, překvapilo mě, jaký v ní panoval chlad. Po paměti jsem nahmatal vypínač a lustr se s cvaknutím rozzářil. Šel jsem zkontrolovat topení. Bylo zapnuté. Nezůstalo pootevřené okno?

A pak jsem si všiml předmětu ležícího na jídelním stole.

Strnul jsem.

Ne, to není možné.

Moje mysl, poháněná strachem a špatným svědomím, si se mnou hrála. Jakmile se ke stolu přiblížím nebo změním úhel pohledu, bezpochyby zjistím, že na stole ve skutečnosti leží něco jiného, a zasměju se sám sobě.

Přiblížil jsem se zdráhavým krokem. Předmět vypadal stále stejně zlověstně a já ho s bušícím srdcem zvedl.

Byla to černá obálka adresovaná mně. Mé jméno, Nemoj, bylo napsané zlatým inkoustem a já se nemusel dívat na černou pečeť, jíž byla obálka zalepená, abych věděl, kdo ji poslal. To tenké, elegantní písmo jsem poznal okamžitě. Viděl jsem ho mnohokrát předtím. Na vzkazech, na poznámkách ke zničení lidstva…

Třesoucí se rukou jsem obálku roztrhl a vytáhl z ní list ozdobného dopisního papíru. Linie písmen se mi před očima vlnily.

Dopis byl stručný:

Příteli,
uzavřel jsi se mnou dohodu a Já stále čekám na její splnění.
Pokud nedodáš, co jsi slíbil, vezmu si Já zpět, co jsem ti dal.
Máš čas do zimního slunovratu.

Kostěj

Ztěžka jsem dosedl na nejbližší židli.

… vezmu si Já zpět, co jsem ti dal.

Zíral jsem na ta slova a přál si, aby to byl jen další zlý sen. Jenže nebyl. Pocit, že mám tuto existenci aspoň trochu pod kontrolou, se v okamžiku rozplynul a můj nejhorší strach se stával skutečností. Dohoda. Ta zatracená dohoda, která vznikla před tak dávnou dobou jako hloupý žert a já se už přes dva roky usilovně snažil na její existenci zapomenout.

Jenže Kostěj nezapomněl.

A právě teď se rozhodl, že přišel čas zúčtování.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šerosvit v duši.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.